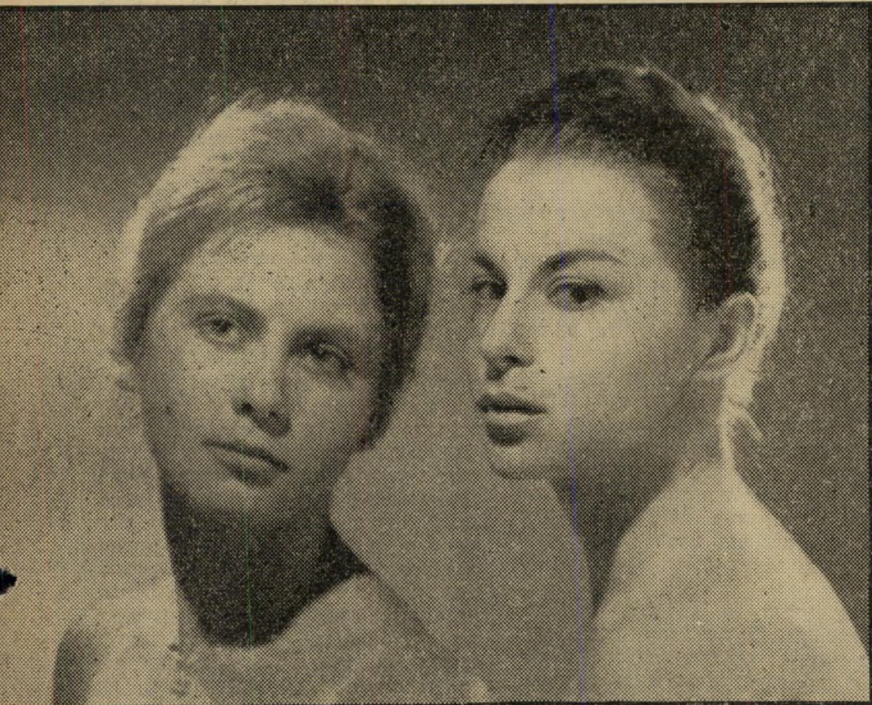

עם צלב

האחרונות שלפני הלידה בילתה בבליעת ספרים. היה מנוי וגמור עמה, שאם תיחלד לה בת, יקרא שמה קארין. ואז הזדמן לידה ספרו של קלוד אנה. היא הוקסמה מדמות הגבורה עד כדי כך, שלא יכלה שלא לקרוא לבת שנולדה לה בשמה — אריאנה. את השם קארין שמרה לבת השנייה, שנולדה כעבור 12 שנה. קשה לדעת אם זה רק בשל השם המחייב. אבל עובדה היא עובדה: כאשר היא רוקדת טוויסט בסערת חושים במועדון לילה; כאשר היא מתיישבת במסעדה ואומרת למלצר: "יש לך מיץ אשכוליות? קר קר?!" — כן? או תן לי בקבוק קולה!"; או כאשר היא מבצעת תרגילי אקרובטיקה גופנית על חוף הים, בגוף נערי מחוטב להפליא — נדמה שזו היא בדיוק אותה אריאנה של

זכרים את אודרי הפבורן בדמותה של אריאנה?
אריאנה לא זכור אותה. זה לא היה כל כך מזמן. רק לפני ארבע שנים, באותה קומדיה רגשנית, ספוגת אהירתה הרומנטית של פאריס, שנקראה במקור אהבת אחר-הצהריים. אודרי, גדולת העיניים ושטוחת החזה, היתה שם הפאריסאית הקטנה והממולחלת, בתו של בלש פרטי, הנוטשת את הצילו שלה כדי ליפול לזרועותיו של מאהב קשיש, בדמותו של גרי קופר. אריאנה של אודרי הפבורן היתה מקסימה ונוגעת ללב. בלי ספק, היה זה מתפקידיה המעולים. אבל האמת היא שהתפקיד לא נועד לה. הוא היה מגיע לאחת, אריאנה גולדמן, ולו רק בזכות העובדה שהיא פשוט נולדה להיות אותה אריאנה, גיבורת

תמונה משפחתית מצילי, ארץ מגורי הוריה של אריאנה. אריאנה, מימין, בחברת אחותה קארין, הצעירה ממנה ב-12 שנה. האחות, שאף לה יש ציוד שאין מה להתבייש בו, היא יתה דוגמנית מצליחה בסאטנאיגו דה צ'ילה.

בת טובים
הרומן הפאריסאי הקליל של קלוד אנה, לפני נוצר הסרט. זה התחיל כך: לפני 28 שנה, באסטוניה — מדינה שאינה קיימת עוד לגבי רוב אורחי העולם — שכבה אמה גולדמן, נוצריה קתולית ובלונדית יפהפיה, שנישאה למהנדס יהודי על מיטת ההריון שלה. את השעות

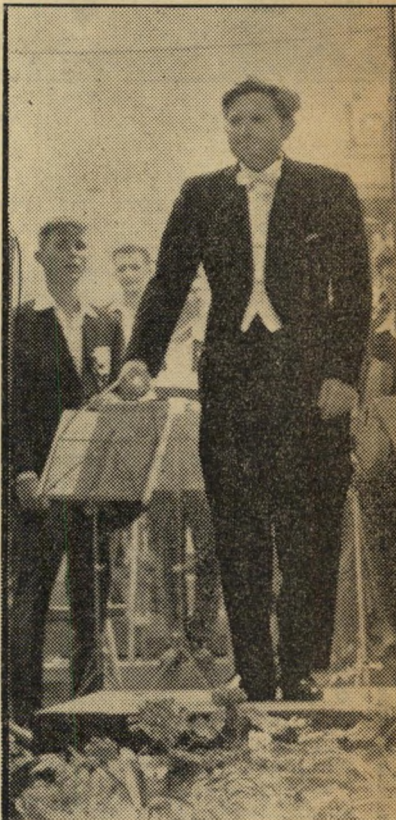
נערה
אריאנה גולדמן בראשית דרכה כדוגמנית בצילי, מד' נימה בצילום אופנה תלבושת לבת הילד.

מוסיקה

אין נביא בעיר

ישראל היתה כל-כך עסוקה השבוע בכתירת כתרם לאמנים זרים שהופיעו במסגרת פסטיבל אשר התיימר להיות ישראלי להישג בינלאומי אמיתי, אותו השיגה תזמורת הנוער של הגדנ"ע: היא זכתה בפרס הראשון, נבל זהב, שנתרם עליידי יוליאנה מלכת הולנד בתחרות בינלאומית של תזמורות חובבים, הנערכת אחת לארבע שנים בעיר המיכרות ההולנדית קירקראדה. תזמורת הגדנ"ע, בהדרכתו של מנצחה צעיר שלום רונלי ריקליס (40), מביאה את הנבל ארצה כבר בפעם השנייה. "כאשר באנו לשם בפעם הראשונה, לפני ארבע שנים", סיפר השבוע שלום רונלי, "לא הכיר אותנו איש. אך בגלל האהדה לישראל הסכימו לתת לנו להופיע, בנוסף לתחרות, גם בקונצרט ראווה, בו מופיעות בדרך כלל רק תזמורות מקצועיות אורחיות".

השנה היתה זו התחרות הרביעית בקירקראדה, אך היא עלולה להיות גם התחרות

רונלי ריקליס עם גדנ"ע עם בהולנד המתנגנים שמו רגל

רות האחרונה. כי מתנגדיו של ראש עיריית הכורים השאפתני והראחטני, שביוזמתו ה' ארשית אורגן המיפעל, מנסים להכשילו ול' חסל את התחרות. הפעם התארחו בעיר ה' כורים הקטנה 215 תזמורות, שנהרו לשם במשך חודש ימים. התחרות עצמה נערכה יומיים בשבוע, משעות הצהריים עד השעות הקטנות של הלילה.

התזמורת המיתחרות מתחלקת לארבע קבוצות: כלי נשיפה ממתכת, כלי נשיפה ממתכת ומעץ, תזמורת מנדולינות ותזמורת סימפוניות. בפעם שעברה, לפני ארבע שנים, זכתה התזמורת הישראלית הצעירה, שכונתה בקירקראדה בשם תזמורת הנוער הלאומית של ישראל ולא תזמורת הגדנ"ע, בפרס הראשון — היא לא הפסידה אף נקודה, זכתה בכל 360 הנקודות האפשריות. הקדימה תזמורות של ותיקים ומבוגרים. היצירה תרועה לישראל של פאול בן-חיים, אותה השמיעה התיזמורת, הפכה להימנון בלתי מוכתר של ה' פסטיבל ושודרה בכל הכתבות המוקלטות מהמקום כנעימת רקע.

פסנתר או כורגל. הפעם היה ה' אתגר רציני יותר: לזכות שנית במקום הראשון ובנבל הזהב ולא לבייש את ה' הישג של זכיה במאכסימום האפשרי של הנקודות.

המנצח הצבר, שבגיל 11 סירב לנגן ב' כינור, "כי אהבתי יותר כורגל, למד

לאחר מכן לנגן בכלי נשיפה ובפסנתר, עבר לניצוח בתום מלחמת העולם השנייה, כשהחל לנצח על תזמורת הבריגדה ה' עברית באירופה. הוא החליט לא לחזור על הישגו בפעם הקודמת למרות שמ'76 הג' ניגם המיועדים השתתפו רק 26 בניסיעה הקודמת.

מאחר שכל תזמורת בוחרת את מועד בואה לפסטיבל, בחרו הישראלים לבוא הפעם לסופו של האירוע משתי סיבות: ה' תזמורת אינה יכולה להתכנס לחזרות אלא בחופשות, בגלל לימודי חבריה, ולכן רצו להקדים תקופת הכנה אינטנסיבית לפני ה' הופעה. הסיבה השנייה היתה שאפתנית יותר: הנערים, שגמרו בלבם לזכות פעם נוספת בפרס, רצו לקבל אותו הפעם בעצ' מם ולא להשאיר תפקיד נעים זה, כמו שקרה בפעם הקודמת, בידי שגרירי ישראל בהולנד.

538 מתוך 540. מיד בתחילת הקיץ החל רונלי לעבוד על היצירות אותן עמד להשמיע. שיטת עבודתו היא חינוכית ומת' אמת במיוחד לתזמורת נוער, שונה משי' טות העבודה של תזמורות מקצועיות. לפיה לומדים כל גנני כלי מסויים את כל תפקידי הכלי. כך יכול הכנר האחרון ב' קבוצת הכינור השני לקום ולנגן כמעט בלי הכנה את כל קטעי הסולו. שיטה זו הוכיחה את עצמה, כשהפכה את הנערים לצוות נלהב ורענן, חדור כולו רוח נעו' רים.

כשהגיע המועד, עלו כל הנערים בהת' להבות למטוס. קבלת הפנים לה זכו ב' קירקראדה הורידה להם בקצת את המו' ראל.

כל תושבי העיר, שאירחו את הנגנים בבתיהם, סיפרו על תזמורת כל נשיפה ניוזילאנדית, שהלהיבה את כל המאזינים וזכתה כבר ב'537 נקודות מכלל 540 ה' נקודות בהן אפשר היה לזכות הפעם ב' תחרות.

ההשתתפות בצער הישראלים היתה כה רבה, עד שראש העיר הזמין אליו את רונלי, הבטיח לו שבפעם הבאה יפרידו ב' תחרות בין כלי הנשיפה, לתזמורות ה' סימפוניות. רונלי לא התנחם, ניסה למרות הכל להלהיב את הנערים. עזר לו בכך קונצרט הראווה שערכה התזמורת שלושה ימים לפני הופעת התחרות ושנתקבל בתשו' אות אדירות.

ביום התחרות עצמה, הגיע תורה של התזמורת רק ב'11 בלילה. הם ניגנו את הקלע החופשי של חבר, סוויט פלוטוס של מחבר הולנדי ואת הקרנבל הרומאי של ברליוז. בשעה 00.30 יצאו השופטים כדי להודיע את תוצאות תחרויות היום. כש' הודיע הכרוז שישראל זכתה ב'538 נקר' דות, נקודה אחת יותר מהניוזילאנדים, פרץ הקהל בתרועה כה אדירה וממושכת, עד שהכרוז לא הצליח להודיע את שאר התוצאות. התשואות ניפסקו רק כדי לאפשר לתזמורת להרעי: "כיפק היי' ולנגן כהדרן את תרועה לישראל".

כדי בן 76 יריים. השבוע, כשירדו הנגנים הצעירים בגלל-התעופה בלוד, לא המתינו להם עתונאים כה רבים כפי שהמ' חינו לתאטרון היחני, למשל. אך באמתח' תה של התזמורת היו מונחים חמישה פרסים:

- נבל הזהב, שניתן כפרס למצטיינת מכל התזמורות. מכל הסוגים.
- מדליית זהב, שניתנה לכל תזמורת שזכתה ביותר מ'432 נקודות.
- דגל מיוחד, שניתן עליידי העיר קירקראדה לתזמורת הסימפונית הזרה ש' תיזכה במירב הנקודות.
- צלחת כסף, שניתנה בכל יום ל' תזמורת שזכתה באותו יום במירב ה' נקודות.
- פרס אישי לרונלי, שנתרם על' ידי נשיא אוסטרליה למנצח המהונן ביותר בתחרות.

אך את הפרס הגדול ביותר רואה המנצח הצעיר, בעצם נגינתה המשובחת של התיז' מורת: "לנצח על תזמורת, זה ממש כמו לנגן על כלי מוזיקלי. אך התיזמורת היא כלי גדול יותר, מורכב יותר ומסובך בהרבה, וכשהוא משיג הישגים — זוהי הנאה בפני עצמה".